

Udvalg, der ikke lod høre fra sig. Atter blev Lovforslaget forelagt i den følgende Samling 1883—84, men Folketinget standsede da Sagen ved første Behandling. Vi vare komne ind i den Politik, som fra flere Sider betegnedes som Visnepolitik, hvilket gav sig Udslag i, at Folketinget henviste Forslaget til et Vønningsudvalg for ministerielle Embedsmænds Vønninger, et tydeligt Tegnpaa, at Folketinget ikke paa dette Tidspunkt vilde have med Sagen at gøre. Dette kunde naturligvis ikke forstås anderledes end som en Afvisning; men Regeringen fandt saa et kraftigt Middel til at gøre en brat Ende paa denne Obstruktionspolitik, en Udvej, som for Resten er ret karakteristisk. Der var af en Underrettsdommer ved eget Initiativ sat en Retsdag i Gang mod en Fisser, hvilken Sag blev paadømt ved Højesteret den 29de April 1880 med det Udfald, at de i den før omtalte danske Lovs 5—10—4b indeholdte Regler om Fiskegarns Maffestørrelse var at forstås saaledes, at alle Fiskegarn i hele Riget skulde bindes med de Maffestørrelser, som til enhver Tid vare forestrevne for Limfjordsfisseriet. Følgen heraf vilde naturligvis blive et uhyre Kapitaltab, idet alle Fiskegarn for hele det øvrige Land jo saa vilde være aldeles værdiløse. Denne Højesteretsdom overraskede mange; en saadan Fortolkning var ikke fremfat i de sidste 150 Aar, siden Forordningen af 15de December 1750 havde forestrevet Maffestørrelsen for Limfjorden. Man søgte da paa anden Maade at raade Bod paa de uheldige Følger, der kunde flyde af Højesteretsdommen. Regeringen udfærdigede nemlig den 4de Juli 1880 et Cirkulære, som gik i den Retning, at man ikke skulde tage Højesteretsdommen saa strengt. Hermed var saa den Sorg sluttet, og Fisseriloven gik senere sin Gang i Folketinget Samling efter Samling. Men da Folketinget saa i Samlingen 1883—84 standsede Lovforslagets 1ste Behandling og henviste det til et Vønningsudvalg, gjorde Regeringen et Modtræk, idet den nemlig den 10de November 1884 udfærdigede et nyt Cirkulære, hvori det af Hensyn til, at der maatte vilde hengaa længere Tid, inden der tilvejebragtes en Fisserilov, og af Hensyn til, at der formentlig vilde være Fare for en Formindstelse af Fiskemængden, derjom den nævnte Højesteretsdom ikke blev overholdt, paabødtes, at Højesteretsdommen herefter skulde overholdes. Dette førte imidlertid kun med sig, at Finansudvalget satte sig i Bevægelse, og, efter hvad der er meddelt mig fra anden Side, indledede det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgfreds (Bojzen), som den Gang var Formand

for Finansudvalget, straks en Forhandling med den daværende Indenrigsminister om en Stansning af det i Cirkulæret givne Paabud. Disse Underhandlinger førte til, at Ministeren allerede den 28de Januar 1885 i Folketinget fremsatte Forslag til midlertidig Lov om at suspendere Paabudet om Limfjordens Maffestørrelse indtil den 1ste Marts 1889, naturligvis under den Forudsætning, at det inden den fastsatte Frist af ca. 4 Aars Forløb maatte lykkes at enes om en Fisserilov. Efter at Lovforslaget var blevet fremmet gennem Folketinget, med stor Hast og uden Udvalgs Medsættelse samt derefter vedtaget af Landstinget, udkom det som Lov den 30te Marts 1885. Man havde altsaa ca. 4 Aar til at udarbejde en Fisserilov, under Trusel af et nyt for Fisserne ruinerende Paabud om Straf og Konfiskation af deres Garn, naar de ikke havde den for Limfjorden gældende Maffevide. Sagen blev derefter først bragt frem igen den 9de December 1887, da der af Regeringen i Folketinget blev forelagt det Lovforslag, som nu er Lov. Nu gjaldt det selvfølgelig om at saa det behandlet i begge Ting; thi man kunde jo ikke regne paa at have endnu en Samling dertil, da Fristen allerede udløb 1ste Marts 1889. Lovforslaget blev derfor fremmet med stor Hast, og det af Folketinget nedsatte Udvalg afgav sin Betænkning den 20de Marts 1888. Fra Folketinget blev Lovforslaget sendt til Landstinget, og allerede den 28de Marts var Lovforslaget til eneste Behandling i Folketinget, naaget 3dje Behandling i Landstinget endnu ikke forelaa i Tidenden. Lovforslaget sendtes saa tilbage til eneste Behandling, blev saa endelig vedtaget den 31te Marts 1888 og udkom som Lov Dagen før Samlingen sluttede, som bekendt den 5te April samme Aar. Men kaster man nu et Blik tilbage paa denne Fisserilovs Historie, ser man, at Regeringens og Landstingsudvalgets Mening oprindelig var, at en Fisserilov skulde tjene til at ophjælpe Fisseriet og bedre udnytte den Rigdomskilde, som Havet frembød, men at Fisserikommisjonen forsøgte netop den modsatte Anskuelse, idet den fordrøede en for Fisseriet indskrænkende, hemmende og forbydende Lov, en Forbudslov, at Regeringen heri fulgte Fisserikommisjonen, men at en Del af de indskrænkende og forbydende Bestemmelser efterhaanden ere tagne ud under Forhandlingerne i Folketinget, saa at Loven er bleven et Kompromis mellem de modsatte Anskuelser. Men hvor nu Sandheden ligger, hvad der er rettest, enten at gaa den Vej, som den nugældende Lov bestemmer, eller den Vej, som er foreslaet — om jeg saa